

## Καταναλώτρια (Γαλάτεια Γρηγοριάδου Σουρέλη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 27, 2019

Δεν ξέρω αλήθεια, πόσο προχώρησε το φεμινιστικό κίνημα. Εκείνο που ξέρω, είναι πως ξαφνικά η γυναίκα εμφανίζεται στον αιώνα μας σαν η σοβαρότερη καταναλώτρια. Οι διαφημιστές σε αυτήν κυρίως αποτείνονται. Και το περίεργο είναι πως όχι μόνο για το υπεραυτόματο πλυντήριο που θα την ξεκουράσει ούτε μόνο για τα ρουχαλάκια του παιδιού ή τα είδη γάλακτος για το μωρό, αλλά και για τα προσωπικά είδη του άντρα σ' αυτήν αποτείνονται.

Και είναι πια κοινό μυστικό πως της φόρτωσε η σημερινή μας κοινωνία και μια ευθύνη ακόμα. Να φροντίζει πριν απ' όλους για όλους. Γι' αυτό και ευθύνεται για τον **«υπερκαταναλωτισμό» την καινούρια και φοβερά επικίνδυνη αρρώστια** της εποχής μας. Μα ας δούμε την προϊστορία του θέματος.

Θυμάμαι, λοιπόν, τον πατέρα μου που σαν με έβλεπε να τρώγω με συμβούλευε: «Φάε και ψωμί, παιδί μου. Δεν χορταίνει ο άνθρωπος μόνο με κρέας»! Σήμερα ο γονιός τραβάει τη φρατζόλα μπροστά από το παιδί του, του κόβει μια φετούλα και λέει: «Μη γεμίζεις την κοιλιά σου με ψωμιά. Φάε σκέτο το κρέας σου». Βλέπετε όπως κι εγώ τη διαφορά σκέψης ανάμεσα στο τόσο κοντινό χτες και στο σήμερα. Και μια που κουβεντιάζουμε για το κρέας. Μήπως θυμάσαι πόσες φορές τη βδομάδα είχαμε κρέας στα σπίτια μας; Συνήθως Κυριακή και Πέμπτη. Την Κυριακή θυμάσαι πώς περιμέναμε το ροσμπίφ που μοσχομύριζε ή τη μπριζόλα με τα πατατάκια; Την Πέμπτη είχαμε κιμά. Ακόμα έχω τη γεύση της μακαρονάδας με κιμά ή των κεφτέδων. Θυμάσαι πώς το λαδερό το εκτιμούσαμε πολύ. Το χειμώνα η φασολάδα με τις ελιές μας ζέσταινε. Και τα χορταρικά της ελληνικής γης, τα φασολάκια, τα κολοκυθάκια, οι μελιτζάνες μας συντηρούσανε το καλοκαίρι. Τα ανόρεχτα παιδιά ήταν σπάνιο φαινόμενο. Τα τρέχαμε στο γιατρό γιατί σίγουρα τα δόλια ήταν άρρωστα. Θυμάσαι με τι βουλιμία τρώγαμε το δειλινό το βρεγμένο ψωμί με τη ζάχαρη ριγμένη απάνω στη φέτα, ή στην καλύτερη περίπτωση ψωμί με μαρμελάδα.

Το Σάββατο η μητέρα έφτιαχνε ένα κέικ που την Κυριακή μας το μοίραζε δίκαια. Όχι, δεν μοίραζε όλο το κέικ. Από ένα κομμάτι τρώγαμε. Το υπόλοιπο το έκρυβε, το κλείδωνε εκεί που κλείδωνε και τις μαρμελάδες. Το κλειδί το κουβαλούσε μαζί της πάντα. Σήμερα το κρέας έχει γίνει η βάση του διαιτολογίου μας. Όταν μάλιστα σου είπε ο γιατρός πως βλάπτει το πολύ κρέας, εσύ κλονίστηκες. Αναρωτήθηκες απελπισμένη με τι άλλο μπορείς να συντηρήσεις την οικογένειά σου, μια και τα όσπρια μας πειράζουν. Βλέπεις, μεταξένιο έχει γίνει το εντεράκι μας, άσε που τα παιδιά μας δεν τρώνε τα λαδερά. Γιατί καταφέραμε να μη νοιώθουν τα παιδιά καμία επιθυμία φαγητού, να μην ξέρουν το φυσιολογικό αίσθημα της πείνας! Τώρα δεν κλειδώνουμε πια τα γλυκά μας. Στο βάζο ζαχαρώνουν. Και το κέικ που αγοράσαμε από το γειτονικό ζαχαροπλαστείο ξεραίνεται και πετιέται στο σκουπιδοτενεκέ. Ο κορεσμός έχει μπει στην ψυχολογία της νεολαίας κι εμείς προσπαθούμε όλο και με καινούρια αγαθά να της κεντρούμε το ενδιαφέρον. Η εποχή μας κατέβασε είδωλα από το βάθρο τους κι έβαλε ένα καινούριο είδωλο εκεί. **Το είδωλο «Παιδί»**. Κι εμείς θυσιάζουμε σ' αυτό λογική και τα πάντα.

Έτσι μπήκαμε στην **υπερκατανάλωση**. Το ιστορικό μας, που γι' αυτό μιλήσαμε από την αρχή, επιβαρημένο από στερήσεις χρόνων, από αναμνήσεις κατοχής, με γονείς που το αναγκαίο το θεωρούσαν πολυτέλεια, επιβαρημένο από δικές μας ανεκπλήρωτες επιθυμίες, αντανακλά στο παιδί μας. Το παιδί μας που μια και δεν είναι κουτό είτε βολεύεται με αυτά που του προσφέρουμε και **απαιτεί κι άλλα κι άλλα** ή αντιδρά βίαια και γίνεται αρνητής της κοινωνίας. Ξεκινά να γίνει αρνητής της καταναλωτικής κοινωνίας -οι χίπις, εύγλωττο παράδειγμα- μα επειδή τα νιάτα δεν γνωρίζουν το μέτρο, προχωρούν στον αναρχισμό.

Αγαπητή φίλη καταναλώτρια,

Η καινούρια παιδαγωγική λέει πως αν το παιδί σου ζητήσει μία σοκολάτα και μία τσίχλα, να του πάρεις μόνο το ένα από τα δύο. Αυτό ανεξάρτητα από την οικονομική κατάσταση του σπιτιού σου.

Έτσι θα μπορεί η μητέρα και αύριο να προσφέρει κάτι στο παιδί. Αλλά και για άλλο ένα σοβαρό λόγο. **Να μάθει το παιδί την ύπαρξη του ΟΧΙ. Που η ζωή θα του λέει αύριο συχνότερα από το ΝΑΙ. Και η προετοιμασία και η παραδοχή πως υπάρχει και ΟΧΙ στη ζωή, ξεκινάει από το σπίτι.**

**Οι παιδαγωγοί μάλιστα προσθέτουν πως το παιδί χρειάζεται αυτό το ΟΧΙ. Νοιώθει ασφάλεια όταν το συναντά.** Στη διερεύνηση που κάνει για να μάθει τις προθέσεις μας και την αντοχή μας, σταματά στο ΟΧΙ όπως σταματά στους τοίχους του σπιτιού του. Και νοιώθει ασφαλισμένο με τοίχους και στέγη ολόγυρα.

**Η υπερκατανάλωση, που την παραδεχτήκαμε σαν τρόπο ζωής, κατάλαβέ**

**το, απειλεί την ψυχική υγεία τού παιδιού σου και κινδυνεύει η επόμενη γενιά, το εγγόνι σου δηλαδή, να στερηθεί βασικά πράγματα.**

Το να διαθέτεις ασυλλόγιστα τον οικονομικό σου προϋπολογισμό για αγορές όχι χρειαζόμενες, αγορές που η καταναλωτική κοινωνία σε έπεισε πως σου είναι εντελώς απαραίτητες, **θα αναγκάσει εσένα και τον άντρα σου να δουλέψετε περισσότερο, θα σας πάρει χρόνο πολύτιμο από την ξεκούρασή σας. Θα μηδενίσει την επαφή με τα παιδιά σας. Θα σας στεγνώσει σαν άτομα. Θα σας μετατρέψει εσένα τη Μητέρα σε στεγνό ρομπότ.**

Αγαπητή φίλη καταναλώτρια,

Σου δόθηκε το δικαίωμα να αποφασίζεις για το τι χρειάζεται το σπίτι σου. Ανάλαβε την ευθύνη να αποφασίζεις σωστά.

*(Ημερομηνία δημοσίευσης 19/10/2005. Πηγή: Περιοδικό "ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ")*

*(Πηγή ψηφ. κειμένου: [gonia.gr](http://gonia.gr))*